

2400.

Да управляваш, означава да крадеш, това всеки го знае. (Албер Камю, "Калигула").

Известно ни е, че властта краде
И че така е от прастаро време,
Тя във замяна мир ще ни даде,
Но Свободата след като отнеме.

Не се задава важният въпрос
Дали е тази сделка справедлива,
А отговорът му е много прост –
от робското тегло се той разкрива.

И левите и десните крадат,
Крадат без капка срам и без насита
И вече малък става им светът,
Та алчността им в Космоса полита.

Но те остават долу на Земята,
За да държат на мушка Свободата.

2401.

Той беше строг партиен секретар
И враг заклет на всеки земен цар,

Но след това от ален миротворец
Превърна се във първи царедворец...

Как бе реализиран този акт
Изглежда непонятно, но е факт.

Умееше добре да се маскира,
А също да се преориентира

И съобразно външната среда
Да казва правилно и “не” и “да”.

Натрупа състояние богато
И го поръси със партийно злато.

Какво от туй, че станал е подлец,
Щом е на ясла в царския дворец!

2402.

Изследвам политическата власт
Със прилежащата номенклатура,
За да открия онзи ден и час,
Когато се превръща в диктатура.

В постигане на тази важна цел
Не мога без услуга на числата,
Защото в стари книги съм прочел,
Че внасят обективност в занаята.

Щом общо полицаите по брой
Са повече от всичките войници
Тогав старият държавен строй
С диктатор сменя своите политици.

Ако това открито е от друг
За авторство не претендирам тук.

2403.

Живеят със души неопетнени
Последователите на Исус,
От Неговия пример заплени
И със Духа Му в нерушим съюз.

Той ги напътства кротко от Небето
Как да обичат своите врагове,
Да страдат мълчаливо, след което
При Него всеки ще се озове.

С победа над Смъртта се Той прослави
И със това тях всички удиви,
Но без да каже точно как го прави
И то е тайна досега, уви!

Затуй живота си те щом прекъснат
Не могат като Него да възкръснат.

2404.

Едни и същи грънци на полицата
Заменят често своите места
Поред в десницата или левицата,
Но не променят с нищо същността.

Те друго никога не са съдържали
Освен осъществена празнина
От сини, жълти и червени кърджали,
Покрили с плесен цялата страна.

Владее ги известната грънчарница
Без знак, но със влияние навред
Със нелегално име ченгесарница,
Стояща над министър и над кмет.

Докато някой някога реши
С тояга яка да ги потроши.

2405.

Вратата на Съдебната палата...
Надежди колко търсят там подслон,
За да умрат, обвити в пипалата
На всякога пристрастния Закон!

Емблема му е древна сляпа дама,
Готова да подържа всяка власт
И за удобство даже е и няма,
Но за пари продумва с таен глас.

А който тази тайна не узнае,
Очаква правда, но не идва тя,
Защото всемогъщата лъжа е
Обсебила у нас законността.

Живот с узаконените лъжи? –
Не всеки може да го издържи.

2406.

Познавах го. Регент, академик,
Велик червен шаман и предводител,
Но до последния си жизнен миг
Той си остана детския учител.

Познавах го. Той бе добър човек
И в доброта животът му премина,
Но беше се родил в особен век,
Прояден от партийна дисциплина.

Щом Партията заповяда “Смърт!”
Той моментално се преобразява,
Духът му става като камък твърд
И всякакви убийства одобрява.

Защото на убийците в редиците
Най-често дума имат фанатиците.

2407.

Парите се превръщат във ритници
От първокласни футболни звезди
По всички многолюдни материци,
А след това пропадат без следи.

От тази непрекъсваща се криза,
Подобна на военен арсенал,
Не иска обществото да излиза,
И пръска милиардите без жал.

Нараства от година на година,
Не предизвиква никакъв протест,
Превръща се в настъпваща лавина
Където разумът загива днес.

На футболиста средно във момента
Се плаща за петнайсет президента.

2408.

Твърди се Истината с мнозинството
Е свързана във брак неразрушим
И този брак е стълб на обществото
При всяка власт със избран режим.

Там Истината се обективизира
Чрез силата на изборния вот
И утвърждаването си намира
За четиригодишен период.

Впоследствие възможна е промяна
Със ново мнозинство за нова власт
И нова Истина е призована
Да извисява своя честен глас.

(Забравят, че тя най-добре се спазва
Не с избори, а като се доказва).

2409.

Съвестта на членската си маса
БеКаПе държи във своята каса,

Всеки член поддържа собствен влог,
Партията му е негов бог

И разчита заедно със нея
Радостно без съвест да живее:

“Всичко получавам с малко труд,
Който ме осъжда, той е луд!

Партията води към победа!”
Той я одобрява без да гледа

И не иска нито за момент
Да е с титла “Гнил интелегент”.

С послушанието си сполучи
Къща на изселен да получи.

2410.

За политическата проституция
Не смее никой да надигне глас,
Закрилят я войска и Конституция
И с данъци ограбва всички нас.

Държавата превърнала е цялата
Във денонощен публичен бардак
И гражданина честен е успяла тя
Да обяви за постоянен враг.

Паши, царе ведно с башибозуците
Съставят почетния персонал,
Ограбват бъдещето и на внуците
И горди са с кой колко е обрал.

Макар че са по длъжност избираеми,
На практика са всички несменяеми.

2411.

Обичам дисидентското движение
С незабравимите му първенци,
Чието свободолюбиво мнение
Ме кара да ги смятам за светци.

Пропусналият някога фаталното
Значение на някакъв цитат
Се обявява бързо от централното
Партийно вѐдомство за ренегат.

Осъждат го в партийното събрание,
Че кривнал е от аления план,
А после със партийно наказание
Го пращат за посланик в Пакистан.

Тогава шеф на НАТО не пропуска
Да кани дисидента на закуска.

2412.

*И в най-голямия диктатор се
крие малкият човек. (Мнение)*

Стремежът, съчетаван със увереност,
Че няма как да го осъществи
По честен път, създаде преднамереност
За други средства да се залови.

Прие лъжата, подлостта, коварството
За заместители на съвестта
И с тяхна помощ стана цар във царството
На ужаса и посредствеността.

Общуваше с човека от портретите
Като че ли не бе самият той
И искаше да вярва на обетите,
Че е националният герой.

Но въпреки възторженото множество
Той продължаваше да е нищожество.

2413.

Според общочовешкия морал
Убийци ли са древните герои?
Да кажа “Да” аз днеска бих посмял
На Времето през острите завои.

Ахил е войн, но също и палач,
Дванайсет души в жертва той принася,
За да допълни траурния плач
На жалещата мирмидонска маса.

Патрокъл е сред кърви отмъстен,
Но боговете също са виновни,
Защото те се месят нощ и ден
Във земните събития съдбовни.

“За боговете – свят човешки съд!”
Избитите отчаяно зоват.

2414.

Симетрия на отговорността –
Каква загадъчна формулировка
На бягството от справедливостта,
Прикривано със речовитост ловка!

Разстрелва шест деца садист с пагон,
Властта решава, че ще го накаже
По буква от военния закон
Със глоба и със забележка даже.

Пилот унищожава мирен град
И получава за това похвала,
А сътвореният от него ад
Му носи вместо укор два медала.

Единият се кава “Бойна слава”,
А другият за доблест му се дава.

2415.

Изисква се да са напълно здрави
Когато ги изпращат на война
По бункери, рубежи и застави
Далеч от майка, челяд и жена.

На бога Марс са нужни млади хора,
Прехранва се единствено със тях,
Приема ги безспир и без умора –
Убийството за него не е грях.

Тиранни и царе му са агенти,
Снабдяват кухнята с човешка плът,
И получават за това проценти,
Нарастващи при всеки следващ път.

Такава търговия продължава
На цялото човечество за слава.

2416.

Амонал – до 92% амониев нитрат.

С какво се слави този “Амонал”? –
Използва се като градински тор,
Прилага се из Глобуса ни цял
И е познат на всеки селски двор.

Но щом се свърже със добър фитил,
Превръща се във мощен експлозив
И много властници той би избил
След предизвикване на страшен взрив.

Фитилът е невзрачен по грамаж,
Не го лови стрелката на кантар,
Приготвя се в обикновен гараж
Или във изоставен стар хангар.

Властта го отминава без внимание,
Но тъй избухват всичките въстания.

2417.

*Диктатурата е демокрация
без грим. (Една дефиниция)*

Когато проследявам всяка нация
На Времето по прашната следа
Откривам твърде често демокрация,
Но никога не срещам свобода.

Създателите ѝ са древни елини
В една робовладелческа страна
И градове със роби пренаселени
От всички европейски племена.

Днес все по-малко стават демократите
И все по-страшно робството расте,
Робуват сиромаси на богатите,
Но по закон са “демократи” те.

А демокрацията рекламирана
Е диктатура, само че маскирана.

2418.

Човешкият закон бе съдбоносна
Подправка на законността природна
По името, но той не се докосна
До точността ѝ... Тя е неизгодна.

Зависи от пространството и времето,
От любовта и банковите сметки,
От партията, от рода, от племето,
Дори от сталинските петилетки.

Той се огъва, вие се до скъсване,
За да спаси нищожество познато,
Но се успокоява при поръсване
С прашец от тежко, всепобедно злато.

Защо със злато всичко става лесно
На цялата планета е известно.

2419.

Растат, растат фабричните комини,
За да превърнат с огнено дихание
Цветущите градини във пустини
За сметка на платеното мълчание.

Затворените тук са работливи,
Умират доста бавно – статистически
На фона на отровените ниви
И символически, и органически.

Най-странно е, че някои остават
И биват затова фотографирани,
Реклама на страната за да правят,
Че “инцидентите са изолирани”.

И този начин на добър живот
Те утвърждават с изборния вот.

2420.

*“Роди ми се дете, а точно тогава ми отнеха
софийското жителство. Няма къде да го запиша.” (Изповед)*

Човече млад, ти имаш ли представа
Какво при някогашното правителство
В страната е могло да означава
Комунистическо “софийско жителство”?

За него трябваше да се робува
По всичките възможни показатели,
То чест и съвест можеше да струва,
А също и съдбата на приятели.

Обратно, загубата му бе лесна,
Достатъчно бе кратко изложение
В партийната управа повсеместна
И ти си вече с враже поведение.

Заселват те със трайно указание
Във Белене без всяко основание.

2421.

*Чезаре Ломброзо - италиански психиатър
и криминолог (1835-1909г).*

Ломброзо дълго смяташе лицето
За огледало на престъпността,
Прослави се из цял свят, след което
Оттегли се щастлив във Вечността.

Престъпниците го опровергаха –
Във много случаи не бил познал
Обаче под съдебната ни стряха
Той примери прекрасни би събрал.

Съдийска гмеж от образи типични!
Какъв залеж от злобна грозота!
Един от друг те често са различни,
Но са единни във подкупността.

Валидността на тази систематика
Ще се реши чрез биоматематика.

2422.

Свидетел бях на пагубни събития
Небивали по ужас и обхват,
На запланувани кръвопролития,
На истински, а не измислен ад.

Представях си, че идва край на Времето,
Че то не ще така да продължи
На толкова човешка скръб под бремето,
Наложено от сбъднати лъжи.

А колко ясни умове загинаха
Във името на светъл идеал!
Сред подвизи сърцата им изстинаха
Преди животът да е разцъфтял.

Светът при всяка смяна на режимите
Забравя най-напред незабравимите.

2423.

В 1927 году не имели права голоса уже 3038739 человек (4,27 % избирателей СССР)(Уикипедия)

Лишеният от граждански права
Е връх на аленото равноправие,
На революционните слова,
На свободолюбивите заглавия!

Той има правото да бъде роб
Във рай с непрекословно подчинение
И то не само да е роб до гроб,
Но с право и на робско поколение.

Лишенци са и малките деца
От датата на тяхното пораждање,
Това са безпаспортните лица,
Които никога не ще са граждани.

И всичко туй се случва в двајсти век
Там “где так вольно дышит человек”...

2424.

Обича политиката да бистри
Народът ни до сетния селяк,
Царе-свинари и царе-министри
Издигал е и ще издига пак.

На чужди господари е робувал
И е по робствата специалист,
А исторически се е прочувал
С това, че често викан е на “Бис!”

Щом уморен откаже Чужденеца
Да го търпи във робския хомот,
Той сам от тръни си плете венеца,
За да не скъсва с робския живот.

Едва ли с робствата се е наситил,
Но в боя със срама е победител.

2425.

Василий II ослепява 15 000 пленени български войници(914г). На всеки 100 оставя по един едноок.

Богати на събития сме ние,
Снабдяваме с История съседите
И този факт сам всеки ще открие –
На нас бедите, а на тях победите.

За педераста василевс Василий
Било е изключително терзание,
Че в бой любовника* му са убили
И той измисля страшно наказание.

Гори очи! Страната ослепява
От гръцките жестокости потресена,
А педерастът получава слава
С позор и със проклетия примесена.

Дори Ахил, мъстейки за Патрокъл,
По-малко кръв пролял е и излóкал.

**Теофилакт Вотаниат*

2426.

Замислял съм се много пъти аз
Във дни на скърби и на изпитания
Каква е ползата от всяка власт,
Щом извор е на мъки и страдания.

Властта опитва да ме убеди,
Че въплатява на Закона силата,
Че пази обществото от беди,
На малкия човек, че е закрила тя.

Но всъщност не върховният закон
А силата е всичко отстоявала
Навред под всеки тъжен небосклон
И всички нас така е управлявала.

Закон чрез сила, сила чрез Закон,
На робството са вечният заслон.

2427.

“Евангелие от Сатанаил”

Е пълно с любопитни епизоди –
Къде, кога, с кого Христос е бил
За кратки или дълги периоди.

Със Зевс е имал среща, с Ариман,
Със други първенци сред боговете
И заедно изготвили са план
В Човека нова вяра да засвети.

Износени са старите лица
От разприте до смърт ожесточени,
Христос отглежда любещи сърца
Със кротост и покорство запасени.

Така обезкостените народи
Един негодник може да ги води.

2428.

Приемам с почит райските устройства,
Били те земни или пък небесни,
С най-важното от всички техни свойства –
Че хората там всичките са честни.

И друго общо между тях се вижда,
Отсъства историческото Време,
Застинали са, в тях не се съзижда...
Разноските им кой ще ги поеме?

Почивката е занаятът в рая
На Бога в непрекъснатата прослава,
Денят свещен завършва във безкрая
И нов ден никога не се задава.

Картината е хубава и ярка,
Но на Човека тя не е по мярка.

2429.

*В поезията има повече истина
отколкото в Историята (Аристотел)*

Във този пъстър и прекрасен свят
Човекът рядко може да избира,
Но ако все пак с право го дарят
Той трудно правилния път намира.

А има ли действително такъв?
В Историята вижда се, че няма,
Тя цяла е просмукана със кръв,
Със мрачни заговори и с измама.

Избираш не между добро и зло,
А сред злините стройно подредени,
Върти Съдбата злото колело
И мъките редуват се на смени.

Защото всяко малко зло щом властва
То безсъмнено с времето нараства.

2430.

За цял живот да мъчиш мисълта си
Какъв е смисълът на този свят,
Макар че нивга трудовите маси
Не ще поискат да го разберат,

Да бъдеш самоназначен работник,
Витаещ в неизвестни висоти,
Назащитен от никого самотник,
Подхранван със несбъднати мечти,

Това не се поддава на проценти,
Не се поддава и на правила
Според обществени ангажименти
И униформените облекла.

Но все пак от далечната античност
Такива хора още са в наличност.

2431.

Към класова борба между децата
Прибягват пролетарските писатели –
Това придава яркост на творбата
По всички естетични показатели.

Децата на бедняците са честни,
На класовите врагове – негодници,
Едните стават с подлости известни,
А другите духовни благородници.

Но всъщност те са жертва на омразата,
Със черна отмъстителност наситена,
Предава се навред като зараза тя
От Партията, в битките изпитана.

Чрез приказки и детски залагалки
Убийците подготвят се от малки.

2432.

Желаеш ли да бъдеш забелязан
Сред дебрите на днешния живот,
Да грабиш и да бъдеш ненаказан,
Преструвай се на идиот!

Умът ще се окаже ли на мода
Поне за много кратък период? -
Не вярвай във това ведно с народа!
Преструвай се на идиот!

Така навсякъде ще си известен
И ще печелиш изборния вот
Като човек безукорен и честен...
Преструвай се на идиот!

Чрез глупост, мързел и идиотизъм
Ти ще постигнеш зрял социализъм.

2433.

Редят се вековете век след век
С мечти за Правдата и Свободата,
Измислени за гордия Човек,
Но за мъжа, а не и за жената.

О, колко дълго в не една страна
Жената не се ражда, а развъжда
И после в периоди на война
На победителите се присъжда!

Това е грях огромен, непростим,
На който края само се привижда,
Прикрива се със благовонен дим,
Но той не я спасява, а обижда.

И нивга не престава да способства
За трайността на всички женски робства.

2434.

Абортите в България през 2012 г са колкото половината на броя на ражданията. (Годишен доклад на министъра на здравеопазването)

Живота мерим с дни, а не с години,
Безоки сме, но имаме сърца
И сме осъдени на смърт невинни,
Защото сме излишните деца.

Изхвърлят ни преди да сме родени,
Неведоми, без лични имена
И жертви на родителски измени
Чрез яростно прикривана вина.

Безименни във рая не приемат,
Не искат Горе да ни зачислят,
Тежи ни на безродството яремът,
Към ада само той отваря път.

А там на входа пред самия праг
Родителите си ще срещнем пак.

2435.

С каква безпримерна тъга узнах,
Убийците че са нормални хора!
Тъгата после се превърна в страх,
Със който трудно ми е да се боря.

Живеят те сред нас и като нас,
Редят се за закуски на опашка,
Проклинат безподобната ни власт,
Във кръчмата се срещаме на чашка.

Но после - вест: жена си бил заклал
Съседът с вид на безобидна мравка
И сам в полицията се предал
Със кървавата брадва във добавка.

Известен бил със благия си нрав,
А според лекаря – напълно здрав.

2436.

*“Към тебе водят ли, кажи ми
просторите неутешими
и лунният чугуен сърп?”
(Николай Лилиев)*

Безсмислието - тази важна цел
На поетичното въображение!
Как срива то високия предел
На всички дразнещи ограничения!

Отвежда ни в съвсем различен свят
Без правила и без постановления,
Единствено от чувствата съгрят
И свърхестествената мощ на гения.

Възниква чуден и прекрасен стих,
Наситен с музика и със видения,
Гръмовен или като шепот тих
И рожба на велико вдъхновение.

Той фактор е не само на влияние,
А също на просташко подражание.

2437.

Обичам както всички аз културата,
Но виждам как се окарикатуря тя

Откакто Партията вдъхновена
Я непрестанно ръга със остена

В ръцете на червените чиновници,
Все бивши генерали и полковници,

Които като кърлежи се свряха
Да се гоят под родната ни стряха

С добрия апетит на кръвопийците
За ужас и за страх на безпартийците...

Културата те дълго ще уреждат,
Културолози дълго ще отглеждат

И няма да си подадат оставката
Дорде на разберат коя е **Кафката**.

2438.

Менят се непрестанно времената,
Менят се хората, цените, къщите
И руси негри бродят из страната,
А политиците остават същите.

Все същите са – средно малоумни,
За подкупите винаги в съгласие,
Все същите лъжи повтарят шумни:
“Обичаме народа и това си е!”

Не искат нищичко да се променя,
Колите им вървят от роби теглени,
За робите тях хич не ги е еня,
В хомота им те здраво са зажеглени.

Смъртта очакват да ги пощади
И от гнета да ги освободи.

2439.

Живеем във страната Бутафория
Със древна поучителна История

Във робства и страдания калена
И от промените непроменена.

Тук направляват в кръг процесите
Персоните стоящи зад завесите

И скрити от народа управляват
Като подред министрите сменяват,

А те един от друг са по-покорни
И всичките са кукли бутафорни.

Диктаторите вредом по Земята
Завиждат на водачите в страната

Как за носа те водят цяла нация
Със сладки приказки за демокрация.

2440.

Кой реже обществото ни на части
Усилено, по план, без капка жал
По всяко време и при всички власти? –
Това е социалният кинжал.

Дори в благотворителни банкети
За тебе няма вход без крупен чек,
А и във всички здравни кабинети,
Открити за богатия човек.

Кинжалът реже даже в ресторанта,
Където ти си зрител, но отвън
В ръката със съдраната си чанта,
Напълнена с пържоли, но насън.

Разпоредител той е на живота,
Макар че тънък е като банкнота.

2441.

Отдавна съществуват изявления,
Че глупостта е на Твореца грешка,
А всъщност е естествено явление,
Тъй както е и съвестта човешка.

За нея има някои предания,
Които всички от библейски тип са,
Че тя е част от нашето съзнание
Не като даденост, а като липса.

Умът е късен пришелец в планетата
И ролята му тук не е голяма,
Отсъства при цветята и дърветата,
А често и при хората го няма.

Той радва се на почит и на слава,
Но спорно е дали ги заслужава.

2442.

Направиш ли така, че враговете ти
Да бъдат уязвими във борбата
(И първите, и вторите, и третите)
Прекрасно ще си подредиш съдбата.

Отглеждай ги от малки със внимание,
Но дръж ги непрекъснато на мушка
Така, че да те хулят със старание,
Но после тайно всеки да те слушка.

Властта ти ще пребъде несменяема
И ти ще имаш сила несломима,
Врагът ще ти е задължен за заема,

Чрез който него на света го има,
Макар страната ни да се тресе
От слухове, че ти си от ДеСе.

2443.

Каква ли вяра изповядва Бог?
Възможно ли е да е православен?
Или обича в папския чертог
Да бъде като католик прославян?

Кому се моли в своята самота?
Дали на собствената си икона?
Или утеха търси във смъртта,
А тя му е отнета от Закона...

Да бъдеш Бог е странен занаят,
Самата святост често доскучава
И ти се ще да имаш малко ад,
Душата там за да се разтушава.

Уви! За хора адът е строен
И входът му за Бог е забранен.

2444.

Във “Съвършената страна” Платон
Идеи за какво ли не залага,
От него обявени за закон,
Но тях в живота никой не прилага.

И все пак се намира там една,
Която се безспорно откроява -
Изпробвана праз разни времена
И да се пробва още продължава.

“И живият и мъртвият поет
Вреда на своята страна принасят,
Гонете ги отвсякъде наред,
От тях да няма даже и за разсад”

Навярно опитът изглежда смешен,
Но жалко е до смърт, че е успешен.

2445.

*Правда е онова, което носи полза
на по-силния. (Антична мисъл)*

Тя броди – златокрило привидение,
Сънувано, красиво, възмечтано
От поколение на поколение
И винаги неправилно разбрано.

Не, Правдата далеч не е за масите,
Които тръгват да умрат за нея,
Тя пълни с удоволствие стомасите
На вождовете, не и на плебея.

Поръсена с радушно лицемерие
Обича да изпълва вековете,
Печели лесно обич и доверие,
Присъства в благородните завети...

Но винаги изпълват се законите
Да не достига до онеправданите.

2446.

Краси ли униформата човека?
Навярно, но по-лесно го замества
И не отскоро, а от памтивека –
Откакто той в Историята шества.

Безотговорност и права му дава
За всичко онова, което прави
Във името на мимолетна слава
И нечие безценно кралско здраве.

Убива бодро без да е виновен,
Защото униформата го пази
И след като премине стаж редовен
Той получава лъскави лампази.

Методът “Униформа плюс тояга”
И в Партията вече се прилага.

2447.

*Костите на избитите не са
хълмове, а планини. (Факт)*

Разстрелите започнаха при Ленин,
Укрепнаха при Мао и при Сталин
И хората ни – капитал безценен,
Загиваха за строя идеален.

Избити бяха доста милиони,
Ненужни според притчите червени,
А други Партията ги прогони
И те стоят в “Гулаг” закрепостени.

Цената е кръвопролитно скъпа,
Заплащана за пръв път на Земята –
Човекът трудно влиза във калъпа
По мерките на пролетариата.

И призракът от оня “Манифест”
Възкръсна, за да управлява днес.

2448.

Носител на обществени отрови е
По всички континенти на Земята
Внимателно отгледано съсловие,
С което се гордее Сатаната.

Плод от греховното съвокупление
На сляпата Жестокост със Ненавист,
То вечен извор е на престъпления,
На зверски светотатства и на завист.

А като герб на неговото знаме е
До символа на сърпа и на чука
Всепобеждащото му безсрамие,

Налагано в света като наука
И принос на една идеология
Във политическата патология.

2449.

Народът – евтината изтривалка
За мръсните нозе на политиците,
Привикнал е със участва си жалка
На робството световно във редиците.

О, кой ли чужденец не се опита
Да му отнеме от устата залька
Когато той остана без защита
На страшните предателства пред валяка!

Но най-голяма е горчевината
От тъжното изчезване на вярата,
Че някога ще дойде Свободата
Да спре на подлостите надпреварата.

Режимът е до днес непроменен
На база “Аз на теб и ти на мен”.